

Sevgili Okur,

Biz, Ömer Seyfettin Anadolu Lisesinin "Genç Kalemler" i olarak saygıdeğer hikâyecimiz Ömer Seyfettin gibi kelimelerin gücüne inandık; büyüüne kapıldık. Düşüncelerimizi ve duygularımızı emanet ettiğimiz sözümüz unutulmasın, yarınlara kalsın istedik ve Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenimiz Ömür EKMEKÇİ' nin rehberliğinde yaratıcı yazma etkinliğine katıldık. Umarız yazdıklarımız gönülden gönüle bir köprü olur. Bizim duygu ve düşünce dünyamızda filizlenip kalemimizden dökülenler bir başka gönülde tomurcuklanıp çiçeklenir.

Keyifli okumalar.

VEDA

Yazılmış bir mektup var
Masada duruyor
Kadının biri veda ediyor sevdasına
Halbuki bilirdi o da sevmeyi
Dört duvar arasında

Yazılmış bir mektup var
Masada duruyor
Kadının biri elinde kalemi
Yazmış öznesini yitirmiş birkaç
cümle
Kâğıt biraz buruşuk, hüzünlü,
nemli
Havalar soğudu, diyor sahipsiz
kelimeler
Sen de soğumuşsun, üşüme
Gir içeri, çek perdeleri
Sen yüzlü akşam saatlerinde

Yazılmış bir mektup var
Masada duruyor
Durmak yetmiyor anlatmaya
Mektubu yazmış, masaya koymuş
Üstelik fiyakalı bir veda da eklemiş
Dumanı tüten cümlelere

Yazılmış bir mektup var
Masada duruyor
Şimdi serseri bir yağmur yağıyor
Berduş sokaklara
Camlarda gözyaşları
Dinliyor mektuptaki haykırışları
Kadın cama bakıyor
Hava yapışkan bir yalnızlık
kokuyor
Rüzgâr esiyor
Kadın durmadan ağlıyor
Sen yüzüne veda ediyor

10/ B İREM DURMAZ

KALP BAĞI

"İnsan sosyal bir varlıktır. Bundan dolayı tek başına yaşayamayız,yakınlarımıza ihtiyaç duyarız. Bu yakınlarımız arasında en önemli olanlar da arkadaşlarımızdır." Canımız bildiğimiz kişilerle sırdaş olursunuz, arkadaş olursunuz, kanka olursunuz, zamanla dost olursunuz. Ama her arkadaşla dost olur muyuz bilemem. Her zaman arkadaşlarımızla anlaşamayabiliriz, dostluk bu değildir zaten. Anlaşmasanız bile içinizdeki o her zamanki sıcaklığı hissetmektir dostluk. Bir tartışmada bitecekse ne diye ağladık gecelerce omzunda, ne diye oldum her suçuna ortak, ne diye yaptık o kadar hata... Dostluk budur işte, can yoldaşlığıdır. İyi günde de kötü günde de... Konuşmasa da teselli etmese de olur hatta yan yana olmasak bile olur, varlığını hissettirsin yeter. Dost olmak için kan bağına gerek yok ki...

Dostların arasında kan bağından öte kalp bağı vardır:
GÖRÜNMEZ ANCAK HİSSEDİLİR.

Arkadaşımla belki her şeyi paylaşamam, belki rahatça dertleşemem, dostumun yanındaki kadar güvende hissedemem.

Çünkü zaman alır dost olmak; emek ister,sabır ister kalple kuşkusuz güvenmek. Ben dostumda hissederim kalbimdeki o ince tatlı ve samimi sızıyı.

**VARLIĞINA BİNLERCE KERE ŞÜKRETTİĞİM CANIM
DOSTUMA!
İYİ Kİ VARSIN HAYATIMDA.
BU YAZI SANA VE DOSTLUĞUMUZA.**

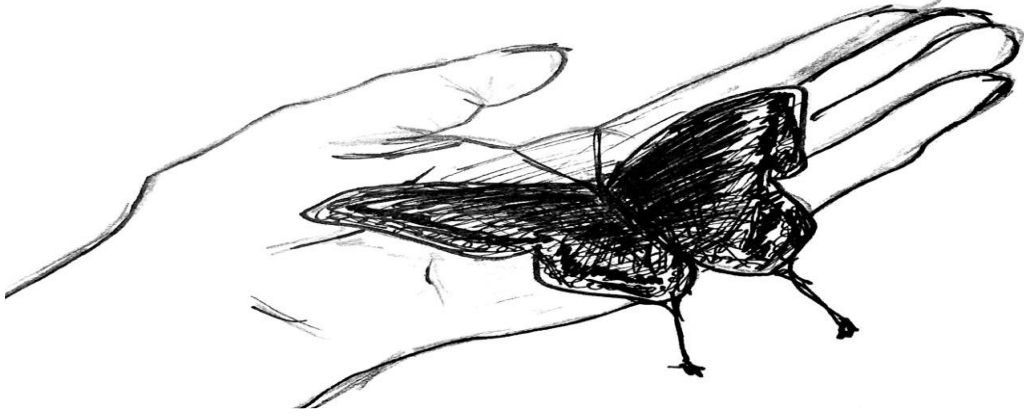
BEN ÇAYIMI ŞEKERLİ SEVERİM

"İnsan sosyal bir varlıktır. Bundan dolayı tek başına yaşayamayız, yakınlarımıza ihtiyaç duyarız. Bu yakınlarımız arasında en önemli olanlar da arkadaşlarımızdır." Arkadaşlarımız bizimle aynı düşünceye aynı duyguya sahip oldukları için en yakınımızdırlar. Onlar; kardeşimiz, dostumuz, zamanla her şeyimiz olurlar.

Bir çayın yanında şeker olmazsa o çay bence çay olmaz. Çay, zehir olur içimize. İnsanın da arkadaşı, yandaşı, duygudaşı olmazsa şekersiz çay gibi hayatı tatsız olur. Nasıl ki bir çayı sıcak sıcak içerseniz ağzınızı yakar, arkadaşlıkta da böyledir. İnsanları ilk tanıdığımızda önyargı ile yaklaşırız. Karşımızdakinin her bir hareketi gözümüze batar. Onu tanımamız zaman alır. Zaman geçtikçe arkadaşlık da şekerli demli bir çay gibi ağzımızda güzel bir tat bırakır. İşte o zaman kafa dengimizi buluruz. Ve hayatımızda bir çiçek daha açar.

Demiştim ya insan sosyal bir varlıktır diye yanımızda yöremizde kimse yoksa dağ başındaki tek bir ağaca döneriz. Tek ve yalnız bir ağaç gibi kalmak istemiyorsak hayatımızın tadı yerinde olsun istiyorsak arkadaşlarımıza değer vermeliyiz, emek vermeliyiz, zaman vermeliyiz...

9/G CEYDA KARADEMİR

DOSTLUK GÜVEN İSTER

"İnsan sosyal bir varlıktır. Bundan dolayı tek başımıza yaşayamayız, yakınlarımıza ihtiyaç duyarız. Bu yakınlarımız arasında en önemli olanlar da arkadaşlarımızdır." Arkadaşlıklar özeldir ama arkadaşlıktan öte dostluk vardır. Bence insanın dostu olunca sırtı yere gelmez . Bir şeye mi üzüldün? En başta dostuna anlatırsın. Mesela yürüyüş yapmaya çıkacaksın moralin bozuk. O an yalnız kalmak istemezsin, hemen arkadaşını arayıp "Canım sıkkın, biraz dolaşacağım, sen de gelsene!" dersin. Birlikte yürüyüşe çıkıp sohbet edersiniz ve arkadaşın senin bütün can sıkıntını bir mıknatıs gibi çekip alır. İçin rahat, huzurlu ve mutlu evine gidersin.

Arkadaşlıklar bazen yarım kalır. Bu benim kardeşim dediğimiz insanlar sizi başka biri için bırakır ve siz anılarınızla yalnız kalırsınız. Sonra anneniz sorar "Son zamanlarda onunla hiç konuşmadın mı?" Anneniz de bilir o eski dostunuzu " HAYIR! " dersiniz, o hayır dediğiniz anda kalbiniz bin parçaya bölünür. Zaman geçtikçe de o acıyı kalbinize gömersiniz ama hiçbir zaman geçmez sızısı sadece alışırsınız onsuzluğa. Yeni tanıştığınız insanlara da artık kolay kolay güvenemezsiniz çünkü önceden güveninizi kırmışlardır. Korkarsınız yeniden biriyle tanışmaya. Aslında ağır da gelir yaşadıklarınızı baştan anlatmak .Ve öylece kendinizle baş başa kalırsınız. Bu yaşadıklarınızdan da şunu öğrenirsiniz: Arkadaşlık , güven ister.

GÜVEN BİR KEZ KIRILIRSA TEKRAR GÜVENMEK ZAMAN ALIR.

Arkadaşlıklar bitebilir de ama hayat devam eder. Biz yolumuzda yürürken yeni yol arkadaşlarına şans vermeliyiz. Aslında verdiğimiz şans kendimize,bunu bilmeliyiz.

CANSU ZEHRA AKKAYA 9/G

ARKADAŞ - DOST

"İnsan sosyal bir varlıktır. Bundan dolayı tek başına yaşayamaz, yakınlarımıza ihtiyaç duyarız. Bu yakınlarımız arasında en önemli olanlar da arkadaşlarımızdır."

İnsanın beraber vakit geçirebileceği, bir şeyler paylaşabileceği, hep yanında olan arkadaşlarının olması çok özeldir. Arkadaşlıktan öte bir de dostluk vardır. Dostluk, arkadaşlıktan ziyade daha güzeldir. Arkadaşınla her şeyi paylaşamayabilirsin ama dostunla paylaşırsın. Arkadaşınla her şeyi yapamayabilirsin ama dostunla yaparsın. Hayatımızda bizi destekleyen, koruyup kollayan, bizi iyiye teşvik eden dostlarımızın olması en büyük şansımızdır.

Gerçek bir dost zor bulunur çünkü onu bulmak zaman alır. Mesela yeni tanıştığımız bir insana ısınmamız onu tanımamız zaman alabilir. Zaman geçtikçe yakınlaşırız, birden dost olmuşuz, en yakınımız olur. Yani zaman olmadan dostluk olmaz. Yalnız olmak da var. Bunu çevresinde ailesi, dostları olan ve olmayan biri gibi düşünelim. Etrafında onu dinleyen, destek olan birilerinin olması, onlarla eğlenip hayal kurabildiğin birilerinin olması kişiyi hep ayakta tutar. Bir de yalnız olan bir insanı düşünelim. Derdini anlatamadığı, sorunlarına cevap bulamadığı, zaman geçiremediği birinin olmaması insanı bunalıma sürükler bence. Mutlu, huzurlu, hayata dönük olamaz insan. Bir tepede tek başına kalmış bir ağaç gibi yalnız yaşar gider bu dünyadan.

Hepimizin arkadaşı olmalı karşımıza illa çıkar bizim gibi birisi.

VİCDAN

Çaresizlik ve gelecek korkusu yaşıyor yurdumun bazı çocukları .
Sırtında taşıdığı yükler gibidir onların sorumlulukları
hatta belki hiç gerçekleştiremeyeceği öksüzdür umutları .
Rastladığımızda bir köşe başında
Gözlerimizi kaçırırız
Hayat der, susarız.
Hayat acımasız!
Elinden hiçbir şey gelmeyen insanı, vicdanından yakalar
ve kalbinde bir iz bırakır.
Günün sonunda ne yaşanırsa yaşansın
o iz kalbinin bir köşesinde vicdanını kanatır.

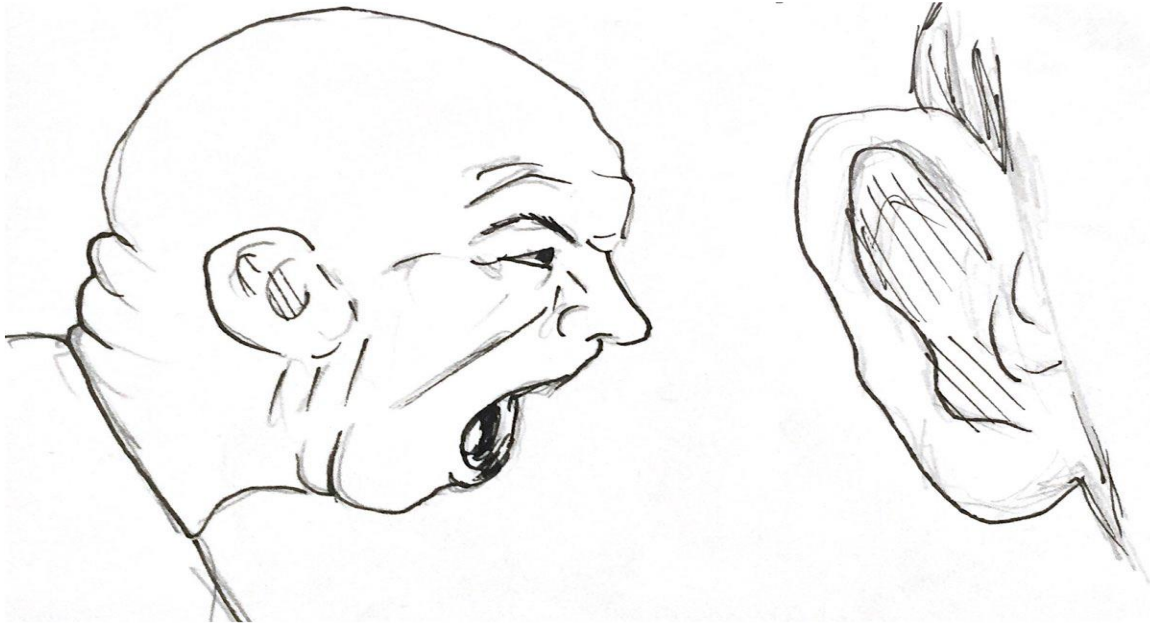
Alara Çamurcuoğlu 9G

DUY BENİ

Sokaklarda çalışmak zorunda kalan çocukları zaman zaman siz de görüyorsunuzdur . Hayatın gerçekleri denilen şey bu olsa gerek . Küçük çocuklar bunları yaşarken bizim çok küçük ve basit şeyleri kendimize dert etmemiz doğru mu sizce? Onlar kar, kış, yağmur demeden çalışıyorlar , daha doğrusu, çalışmak zorunda kalıyorlar. Bizler okula gitmemek,dersleri dinlememek için bahaneler uydururken bu çocuklar her gün bu ağır yükü taşımak zorunda kalıyorlar. Sizce bu adalet mi? Bu yaştaki bir çocuk eğer okumak yerine çalışmak zorunda kalıyorsa bu bizim suçumuz, onların değil. Ben şu an bunları yazıyorum belki siz de sadece okuyorsunuz. Yürekerin gözleri kör olmuş . Görüyoruz ama görmezden geliyoruz. “Haksızlık karşısında susan dilsiz şeytanmış.” Maalesef biz de susmayı, görmezden gelmeyi tercih ediyoruz ki bu insanları görmeye devam ediyoruz. Biz bu çocukların hayatına sadece üzülüyoruz, onların hayatını değiştirmek için bir şey yapmıyoruz. O çocukların “duy beni” diye bakan bakışlarını görmüyoruz. Onların derdine aslında çare biziz.

Öyleyse ne duruyoruz?

Nisa Havin Ergi 9G

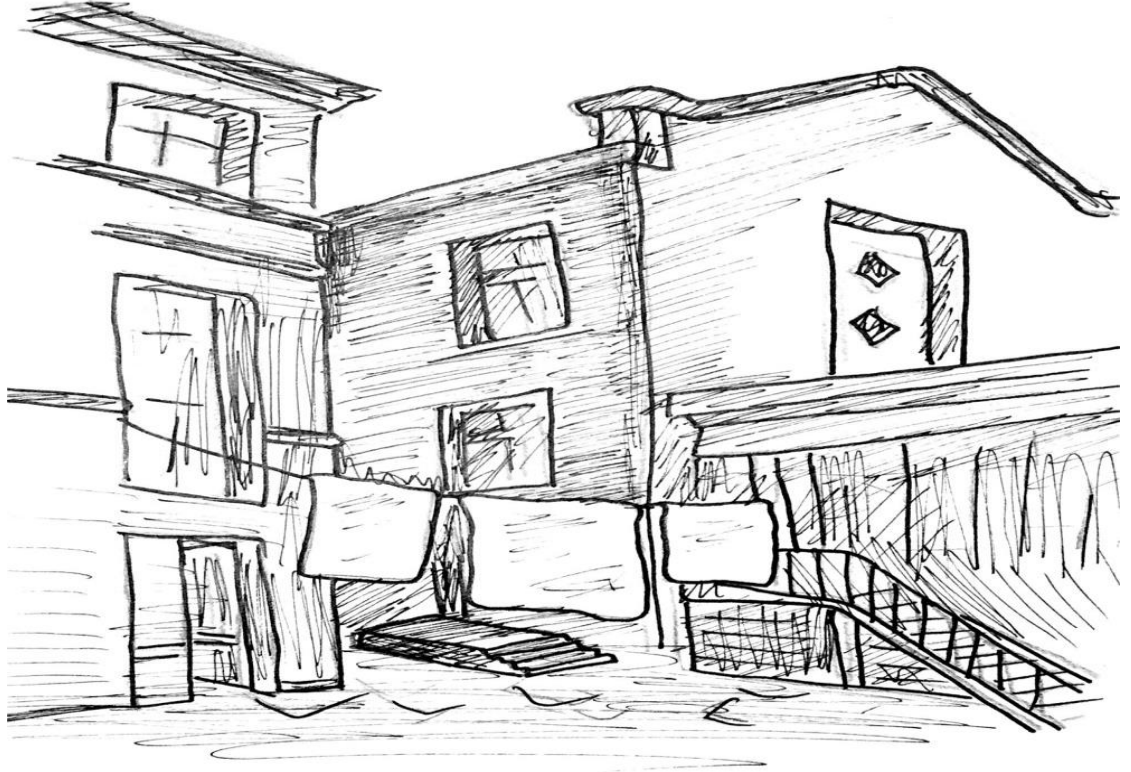

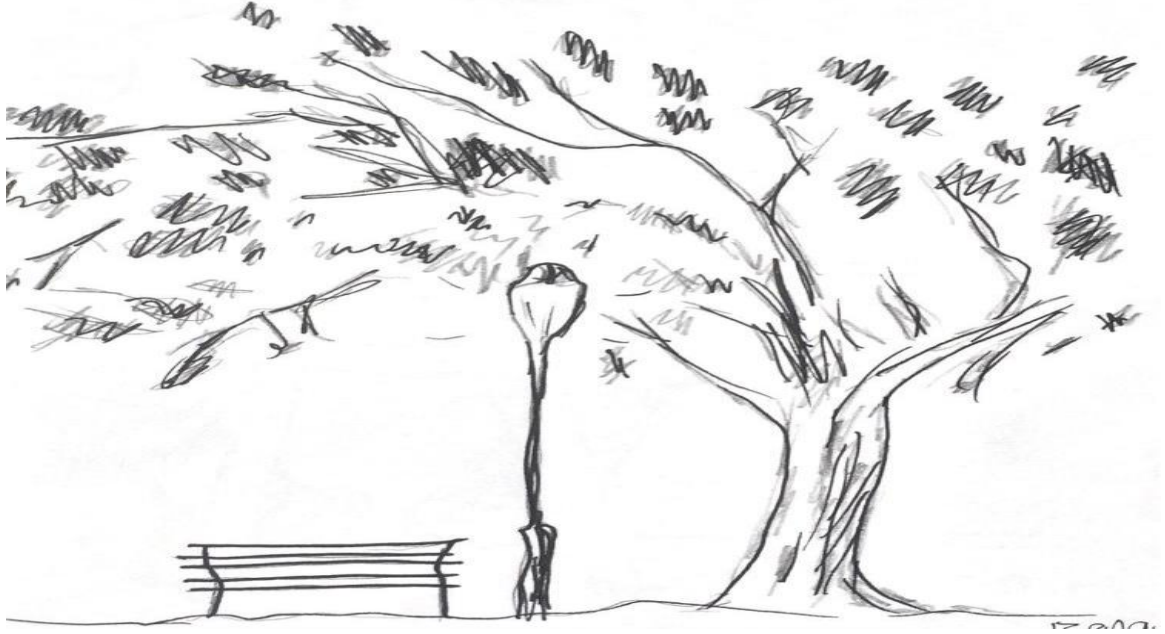
Hüzün yahut Garipçe

Hüzne bulanmış zaman yağmurları
Yağar akşam olunca
Varoşlardaki yokluk çatılarına
Meczip izler

Her bir ölümün aldığı nefes
Yarına teminat olan sevdalardır,
Der meczup
Meczup duyar bir zaman
Yahut duymaz
Sonra ellerini görür dile gelir.

10/B İrem DURMAZ

SON-BAHAR

Bir sonbahar sabahı
yürüyorum sokaklarda
Atığım her adımda
bir anı canlandı
gözlerimde
keşke dinleseydim
o sözlerini de
şimdi bankta kalan
bir ben oldum
her yaprak döküldüğünde
solgunlaşır benim gökyüzüm
bilmiyorum ki bu hangi yüzüm
ya acı ya da hüzün

12/F Onur ÖZTÜRK

İSYAN

"Çok yorulduğum, kendimden büyük bir yükü taşımak artık çok ağır geliyor. Sorumluluklarım çoğalıyor ailemin bana çaresiz bakışları, olmayan umutları beni gittikçe üzüyor artık hayal bile kuramıyorum. Aklım, iradem el vermiyor. Bazen alıp başımı bu devirden gitmek, alıp başımı hayatta kaybolmak istiyorum. Artık gözümü rahat kapatmak istiyorum." diyordu.

DİLDE SESSİZLİK, KALPTE DİLSİZLİK, BUDUR İŞTE KİMSESİZLİK.

CEYDA KARADEMİR 9/G

ENGEL - SİZSİNİZ

Engel, dediniz.

O nedir? dedim.

Engel, "insan" dediniz.

Biliyorum "gördüm" dedim.

Düşününce de bir "Ah!" çektim.

Ben size engel değil anlayış getirmeye geldim.

Peki sizi dışlayan kim?

Ve önemsemeyen kim?

Kim o önce kendini düşünen,

Kim dedim ?

"İnsan" dedim

Asıl engellilere engel insandır, dedim.

Yaşamadan öğrenmeyen yoktur,bildim.

Yaşadım, gördüm,düşündüm,bir "ah!" çektim.

Onlara engel biz insanlarmışız bildim.

9/G Ceyda KARADEMİR

ENGEL OLMA

Aslında hepimiz birer engelli adayız ama ilerde engelli olabileceğimizi düşünmüyoruz veya düşünmek gelmiyor içimizden. Kimi kandırıyorum -boş verin tabii ki de düşünmüyoruz. İnsanların yanlış bir algısı var aslında. Herkesi doğuştan engelli sanıyorlar, bilmiyorlar ki sonradan engel durumu yaşayabilir herkes. İnsan başına gelmeden anlamazmış bazı şeyleri. Sağlık bize emanet , ne zaman elimizden kuş olup uçar bilemeyiz. Gerçi duyarsız bir insanın başına geldikten sonra pişman olsa ne fayda? Bana sorarsanız her şeyin kıymeti zamanında bilinmeli . Engelli diye adlandırdığımız insanlar aslında engelsiz. Engeller bizim kafamızda.

ENGELLİ OLMAK SİZCE ENGEL MİDİR YAŞAMAYA?

ECE YEŞİLYURT 9G

BEN BÖYLEYİM

Merhaba, bugün biraz kendimden bahsetmek istiyorum. Kötü yanlarım da vardır muhakkak ama yine de çok olduğunu düşünmüyorum. Böyle kötüyle başlamak da pek uğurlu olmadı. Yazımın başlangıcından da anladığınız gibi biraz agresif bir insanım. Boş konuşmayı ve boş muhabbet ortamlarında bulunmayı sevmem. Saygısızlığa ve bilgisizliğe tahammülüm yok. Egoist biri değilim ,fikrim olmadığı konuda yorum yapmam. Kendime güvenirim yani özgüvenliyimdir. Herhangi bir konuda yardım almayı sevmem. Bence insan başının çaresine bakmalı. Hayat bu, ne zaman ne olacağını bilemezsiniz. Her zaman güçlü olmak zorundayız.

Hobilerimle devam edelim. Gitar çalmayı, voleybol oynamayı, kitap okumayı, uyumayı ve şarkı dinlemeyi çok severim. Rahat biriyim daralmaya ve kısıtlamaya gelemem. Anlayacağınız özgürlükçü bir bireyim. Olgun biriyim; çocukça hareketler yapmam, yaparsam da en yakınlarımın yanında yaparım. Onlar benim için özeldir; onların yanında indiririm ciddi, soğuk ve kuralcı maskemi. Tembelimdir, bunu kabul ederim. Üşengecim de ama gezmeye bayılırım. Konserlere gitmeyi çok severim. Sıkıcı biri değilim aslında, tanısanız seversiniz.

Hayattaki mottom:

ZAYIFLIĞINI BELLİ ETME, GÜCÜNÜ GİZLEME !

9/G Alâra ÇAMURCUOĞ

YALNIZ BİR ADAM

Yalnız bir adamdı. Her pazar üstüne yamalı ceketini giyer ve iskeleye giderdi. Vapur bir yakadan bir yakaya geçer dururdu. Adam istifini bozmadan her zamanki yerinde otururdu. Simitçiden aldığı taze simit ve vapurda ikram edilen sıcak çayla karnını doyurmaya çalışırdı. Son sefere kadar otururdu hep o küskün köşesinde, yalnız başına. Kimse gelip sormaz, konuşmazdı. Hatta bir Allah'ın selamını bile çok görürlerdi şu kimsesiz adama! Yoksul biriydi pek parası yoktu. Çok eskiden bir karısı vardı. Ama ne yazık ki erken uğurlamıştı toprağın altına istemeyerek. Çok severlerdi birbirlerini, çocukluk aşkıydılar. Çok saf, temiz, masum sevmişlerdi birbirlerini. İlk kez yıllardır geldiği ve kendini güvende hissettiği vapura ilk defa binmişti orkidesiyle... Orkide'm derdi hep ona. Gazetede okumuştı: Rivayete göre bütün çiçekler orkidenin soyundan gelirmiş. Yani dünyada açan ilk çiçekmiş orkide. Galiba o da benim dünyamda açan ilk çiçeksin demek istemişti sevdiğine... Bir de bilirsiniz, pahalıdır orkideler. Ama o yoksul bir adamdı. Yazarlık yapardı kendince. Eski bir daktilosu vardı evinde. Zaman 1800'ler değildi ama nostaljik bir adamdı hoşuna giderdi böyle şeyler.

Alâra ÇAMURCUOĞLU

LOTUS

Polenlerini sömürdükten sonra unutmuş gibi yapıp sırt çevirmiş tohumlar lotus çiçeğine. Polensiz rengi uçmuş bir tek derinlerde bir çift okyanus koyusunda hareler kalmış.

Onlar da ıslak bir taş duvardan farksız. Yaprakları tozlanmış zamanla onlar da yüzlerini yere doğru çevirmiş adeta lotusu çırılçıplak ortaya bırakmışlar. Onun bu çırpınışları zamanla filiz boyuna indirgemiş lotusu. Fakat ruhu koca bir çınarmış. Çetin bir zemheri geçirdikten sonra sarı kolları olan bir adam çarmış yüzüne. Bu kollar güneşin kolları... Lotus , güneşin sadece bir gezegen olmadığını fark etmiş. Ardından gökler onu selamlarcasına yağmış. Ve lotus geçirdiği son baharı fark ederek gülümsemiş.

Merve BULUKTİMUR

SIN GAZEL

Diyelim ki sevdaya yakalandık
Boyayalım sen yüzünü sen yüzüne
Ve
Maviye çalan eski zaman saçlarını

Biz ayrılalım, küseyim arkadaş şiirlerine
Ben yazarım sana, sen gönlümde
seslendikçe.

Ben bir kuş olsaydım
Omzuna konsaydım
Yuva yapardım üç beş dal bulup
Yahut çiçeklenirdim.
Sula çiçeklerimi akşam olunca
Çek perdeni, kapat gözlerini
Sen yüzüne

Diyelim ki sevdaya yakalandık
Yürüyoruz sokaklarda
Birazdan gelir vagon sesi
Sen biner gidersin
Ve biz ayrılırız.
Küserim ben sana,
Kuşlara ve senli varlıkların hepsine.

10/B İrem DURMAZ

ANNEDEN KIZINA

Canım kızım,
inanmadığım ve
güvenmediğim şeyleri ısrarla
desteklemenden hiç hoşnut
kalmıyorum. Yaşından dolayı
asabisin her şey hoşuna
gidiyor olabilir. Ama sonsuza
kadar bu yaşta kalmayacaksın
ikimiz de biliyoruz. Bu gelecek
senin geleceğin ,karışmam
doğru olmaz ama herkes hata
yapar ve ben "herkes" olmanı
istemiyorum.

Belki mecbur kaldığın
şeyleri deneyimlersin.
Üzüldüğünde,sevilmediğinde,
hayal kırıklıklarında sana
sırtımı dönmem. Kararı sen
aldın o halde kendin hallet de
demem. Bu durumda sana
destek çıkarım, yanında
dururum. Ama o hatayı bir
daha yapmana da müsaade
etmem. Çok merhamet sahibi,
çok düşünceli ve çok terbiyeli
biridir benim kızım. Çünkü
beni annem yetiştirdi, seni de
ben yetiştirdim. Dilerim ki sen
de bir gün bu gururu tadarsın.
Seni bu hayatta en çok ben
mutlu görmek isterim. Daha
küçük bir çocuksun benim
gözümde ve ilerde bir anne
olduğunda bile benim
gözümde hâlâ seni kucağıma
aldığım ilk günkü gibi güzel
gözlü bir bebek olarak
kalacaksın. Belki de bu yüzden
adını Alâra koydum. Belki de
kendimce sana "güzel gözlüm"
demek istedim. Bilmiyorum
ama iyi ki de koymuşum bu
ismi...

Annen

9/G Alâra ÇAMURCUOĞLU

BİZ

İki dilsiz aynı masada oturuyoruz
Ne söylem var ne söz
Kulaklar sağırlıkla meşgul
Anlatılanlar duyulmaz
Masanın üzeri dolu
Eşyalar bizden çok ses çıkarıyor.

İki sağır aynı masadayız
Duyma olmazsa dil de olmaz
Anlatan olmadığı gibi
Anlayan da yok
İki sağır, iki dilsiz
Ortada sevda da yok

Tek gönle sahip iki kişi
Aynı masada oturuyoruz
Artık eşyalar da sessiz
Şimdi sadece gönül konuşuyor.

10/B İrem DURMAZ

YILLAR

Yılların verdiği hüznün önce kalbine sonra bedenine çökmüştü. Uzun süredir gülmeyi unutmuş yüzü, hikâyesi olan çizgileri, umutla dolu gözleri her şeyi anlatıyordu aslında. Kahverengisi solmuş eşarblı altındaki kar beyazı saçları, bir anne sıcaklığı veriyordu bakanlara. Sanki dizine yatırıp hikâyeler anlatacaktı. Çok iş görmenin yıprattığı yorgun ellerindeki kaptaki biraz sevgi, biraz şükran dolup taşmış, yürekleri sımsıcak ısıtıyordu. Hayatla olan savaşını kaybetmiş, çoktan gardını indirmişti. Hayat ondan alacağını almış, geriye pek de bir şey bırakmamış gibiydi. Mutluluk, sevgi, heyecan ve tutku nereye koyduğunu unuttuğu gençliği gibiydi. Zaman ona istediğini vermemiş, gözünün önünden bir yabancı gibi geçip gitmişti. Şimdilerde biraz yorgun ve halsizdi. Artık geldiği ve gireceği toprağı bekliyordu.

9/D Nuray BULUKTİMUR

KEŞKE

Ah babam! O gün seni görmeye geldiğimizde annem beni okuldan erken aldı diye ne kadar mutluydum, tabi seni göreceğim diye. Çok uzun zaman önce seni görmüştüm. Bu sefer hastaneye girdiğimizde nedenini bilmiyordum ama yoğun bakım ünitesi yazıyordu. Anlamadan içeri girdim. Sadece seni görecektim. Yarım saat bekledik, bir saat bekledi, iki saat bekledik, en sonunda doktor gelip babamın bizi bu hâlde görmemesi istediğini söyledi. Tabii küçüktüm nerden bilebilirdim ki son defa onu görmeye adım adım gittiğimi. Bir daha onu göremeyeceğimi ,son bir defa ona sarılamayacağımı... Birkaç hafta sonra Serap teyzem bizi babaanneme götüreceğini söyledi, gittik. Kapıda bir sürü ayakkabı vardı, o kadar mutlu oldum ki... Babam geldi, babam geldi diyerek zile bastım. Kapıyı açtıklarında annemin sesini duydum. Ağlıyordu. Ama bu sevinç ağlamasına benzemiyordu, acı bir haykırıştı sanki. O an anladım: Bir daha babamı göremeyecektim, bir daha babama sarılamayacaktım, bir şey istediğimde annen gelsin öyle diyemeyecektin, her pazar dışarı çıkamayacaktık, beraber araba koleksiyonuna yeni şeyler alamayacaktık, bana "bi kere öpeyim mi?" dediğinde kaçamayacaktım, kaçacak yerim kalmamıştı çünkü. Evimizin önünden geçen beyaz arabanın içindeki yeşil tabutu son kez öptüm, bir daha onu görmemek üzere son kez öptüm. Bende çok küçük -dokuz yıllık- bir mazi bırakıp gitti, ebediyete. Sana son Geçmişten bir gün hatırlıyorum eve geldiğin günü, bir pazar günü. Üzerinde kahverengi kazağın... Ellerimi yüzümü yıkıyordum kapı çaldı, ablam açtı ve senin sesini duydum o kadar heyecanlanmışım ki yüzümü kurulayamadan kapıyı açtım . Öyle sarılmışım ki sana bir daha bırakmak istemez gibi. Keşke hiç bırakmasaydım, keşke...

9/G Benay KÖLE

AH!

Ne çok anı sığdırdık bir hastaneye, ne çok acı. Bundan beş sene önce, henüz on üçümdeyken yatırıldı babam Gazi'ye. Dokuz ay kapısında ağladık, gelir diye bekledik. Bize gelen ölümdü, babamın buz kesmiş cansız bedeniydi. On dördümde kaybettim babamı, on dokuz yıllık hayatıma beş yıl babasızlığı sığdırdım ben. Yaşanmaz sandıklarımı yaşadım, görmem sandıklarımı gördüm. Babama toprak attım, üstüne su döktüm. Ölüm geldi, babamı aldı ve gitti sandım. Halbuki ölümler onun gidişiyle başladı. Önce babam öldü benim. Sonra inandıklarım, sevdiklerim, doğru bildiklerim, güvendiklerim...

Baban giderse çınar ağacın gider, yaslanacak yer bulamazsın demiş Can Yücel. Babam gitti gideli benim aklım gitti, canım gitti, çocuk yanımda gitti, bayramlarım gitti... Babamı topraklara emanet etmekten daha büyük acı olamaz artık hayatımda demiştim daha önce. Büyük konuşmuşum. Asıl büyük acı babamı o topraklardan çıkarıp alamamakmış. Özleyip de kavuşamamakmış. İhtiyacım olduğunda ulaşamamakmış. Ah elimde olsaydı...

9/G Benay KÖLE

UGURLAYAMADIGIM

Sen gittikten sonra doğrusunu söylemek gerekse ben hiçbir zaman kendimi tam anlamıyla "sensiz" hissetmedim. Her akşam eve gelişini göremedim belki ama ne zaman zor durumda kalsam gördüm ki senin öğrettiklerin, senin kalbime işleyen sevgin bana her zaman, her şeyden ve herkesten daha iyi geldi. Topraklar sarılırken sana, ben fikrimde ve kalbimde sevdiğim seni. Hiçbir zaman "babam benden gitti" demedim, diyemedim. Güzel zamanlarımı benimle paylaştığını , her zaman yüzümün gülmesi için çabaladığını bildim. Kötü zamanlarımda aklıma seni getirdim, senden güç aldım. Dürüst olayım, seni topraklara emanet etmekten daha kötü hiçbir şey olmadı, olamaz artık hayatımda. Bana öğrettiklerini, birlikte geçirdiğimiz günleri zihnimden bir an olsun eksik etmedim. Anlayacağın, ben hiçbir zaman tam anlamıyla "sensiz" olmadım ama çok özledim seni baba. Eve gelişlerini, tartıştığımız ve canımın sıkıldığı vakit bana erik alıp gelişlerini, elinde sayısız kitapla gelip "yeter ki sen oku" deyişlerini, bana Zeki Müren dinletişlerini, arabandan eksik olmayan börekleri ve çocuklara dağıtırız diyerek hiç eksik etmediğin cips ve çikolataları, bize her zaman "önce insanlık" deyişlerini, kendinden önce hep çevresini düşünen güzel yüreğini, tuhaf şakalarını ve daha nicesini özledim. Her şey bir yana, senin hayatta olduğunu, özlediğim vakit sana ulaşabileceğimi bilmeyi özledim. Gelmesen de artık bu eve her sabah ilk iş aklıma gelen, iyi günde, kötü günde, belki hüznü bir şekilde yüzümde tebessüm ettiren, anımsadıkça ağlatan, bu denli şanslı olduğum içinse çokça güldüren yüreği güzel adam, her şeyden çok sevdiğim babam... aramızdan ayrılışının ardından bugün itibariyle dört sene geçti. Artık sabahlara, yüreğimde özlemlerle, senin büyüttüğün bir kız çocuğu olmamın gururunu taşıyarak uyanıyorum ve senin kızın olmamın hayatımda ne büyük bir talih olduğunu her gün tekrar tekrar hissediyorum.

İyi ki benim babamsın. Hayatımda iyi, güzel olan ne varsa hep senden... Sahip olduğum bütün iyilikler ve güzellikler senindir.

9/G Benay KÖLE

SİYAHİ SEVEN RENKLİ BİRİNE

Bazen söylenecek o kadar şey birikir ki içinde, ağzından bir sözcük bile çıkamaz. Ama birkaç şey söyleyeceğim sana.

Külkedisi kadar anlık yaşa hayatı, her anın tadını çıkar.

Uyuyan Güzel'in uyanmasını bekleyen insanlar kadar umudun olsun.

Pamuk Prenses'in kalbi gibi temiz, saf bir kalbin olsun.

Tiana gibi korkularının üstüne git. Rapunzel gibi hayata karşı merak dolu ol.

Merida kadar cesur ol.

Malefiz gibi sen de olduğundan daha güçlü bir şekilde bu günden itibaren dön hayata.

Hep gülümse ve gülümsemek için bir neden bul kendine.

Çünkü gülümsemek sana çok yakışıyor.

İyi ki hayatımızdasın.

Seni çok seviyorum.

11/F MİRAY KARAKOYUN

ARAYIŞ

Odanın her köşesi ölüm kokuyordu. Üzerine uzun süre tesir edeceğini hissediyordu bu kokunun. Fakat niçin telaş ediyordu ki tesir ederse etsindi. Bu odaya niçin geldiğini unutmamalıydı. Bulanık, kısa ve sık kirpikli gözleri zaten yardımcı değildi. Hisleri bir çift göz oluverecekti ona. Aradığı şey barizdi : Bugünü arıyordu. Zaten belirsiz olan geleceği ve acıdan başka bir hissiyat yaratmayan geçmişi ne diye arasındı? Biraz gelecek biraz da geçmiş olan "*bugün* " gerekliydi ona . Bugünün tabii bir şekilde avuçları içerisinde olduğunu sezmedi. Onca avuçlarına da sinmişti ölüm kokusu. Peki nereden bulaşmıştı her yere bu koku? O, farkında değildi fakat ölen bugündü. Tüm bu zaman zarfında bugünü aramıştı zaten avuçlarında olanı. O kadar çok sıktı ki avuçlarını, saatlerce... Bugünü öldürmüştü avuçlarında. Odanın bir yerlerine bu kokunun sindiği falan da yoktu. Kendi ellerindeki ölümü odadan bilmmişti. Ya fazlasıyla kördü ya da gerçekten görmek istemiyordu. Tüm bunlar olurken başka bir korku belirdi. Gelecek günlerdi bu korku. Onları bulmak ve belirsizliği ortadan kaldırmak istiyordu ama filhakika yarınları da bugün gibi avuçlarında idi...

MERVE BULUKTİMUR

BASİTLİK

Bu satırlar, basit satırlar; bu duygular, basit duygular; ben basit bir insanım . Bu basitlik abidesine bir lütuf mu dersin bir şans mı bir mucize mi ne dersen de efsunkâr sedefim . Kendini benden esirgeme. Ha, ola ki seni okyanusumdan ayırırlarsa bana söz ver sedefim: Benim okyanusumun derinliklerinde tek renksin, koyusun, umarsız ve umutsuzsun. En derinlerimden bir el uzanıp haşince seni benden alırsa diğer renklerini gösterme ona! Bu virane, dalgalı okyanusu zifiri düşlere meylettirme! Salt kendimi düşünüyorum diye de kızma bana. Çünkü bu satırlar , duygular ve ben basitim bilirsin sedefim.

MERVE BULUKTİMUR

ZİHNİMİN İSTİKLÂL CADDESİ

Gün, gecenin koynunda son nefesini verdiğiğinde güneş dünyaya sırtını döndü; yaşanmışlıklar sineye çekildi. Herkesin sustuğu vakit karanlıkta bitmek tükenmek bilmeyen bir kargaşa patlak verdi. Zihnimin tam ortasında düşüncelerim ikiyle bölündü, iki farklı topluluk oluştu. Sanki düşüncelerimin bir kısmı kadın bir kısmı erkekti ve durmadan kavga ediyorlardı. Kadının ağzından kan kokusu geliyordu, kalbi yaralanmıştı ve her yerine bulaşmıştı bu koku. Konuştukça koku daha da keskinleşiyordu ve adam dur durak bilmeden sesindeki kabalıkla kadını bastırmaya çalışıyordu. Erkek olduğunu hissettiğim düşüncelerim ellerini havaya kaldırdı. Gerçekten kabul görmek istiyordu . Kadınlara has bir hareketle kadın olduğunu hissettiğim düşüncelerim zarifçe kaldırdı ellerini - erkeğinkinden çok farklı bir kaldırıştı bu- artık uyum istiyordu ve adamın ellerini şefkatle tuttu. Birbirine karışmaya başlamıştı düşüncelerim, harmanlanıyorlardı. Adam istemiyordu ama nafile... Ellerine bir kere merhamet bulaşmıştı. Kadının ağzındaki kan kokusu ise hiç gitmeyecek gibi olsa da şu an sulh olmuştu.

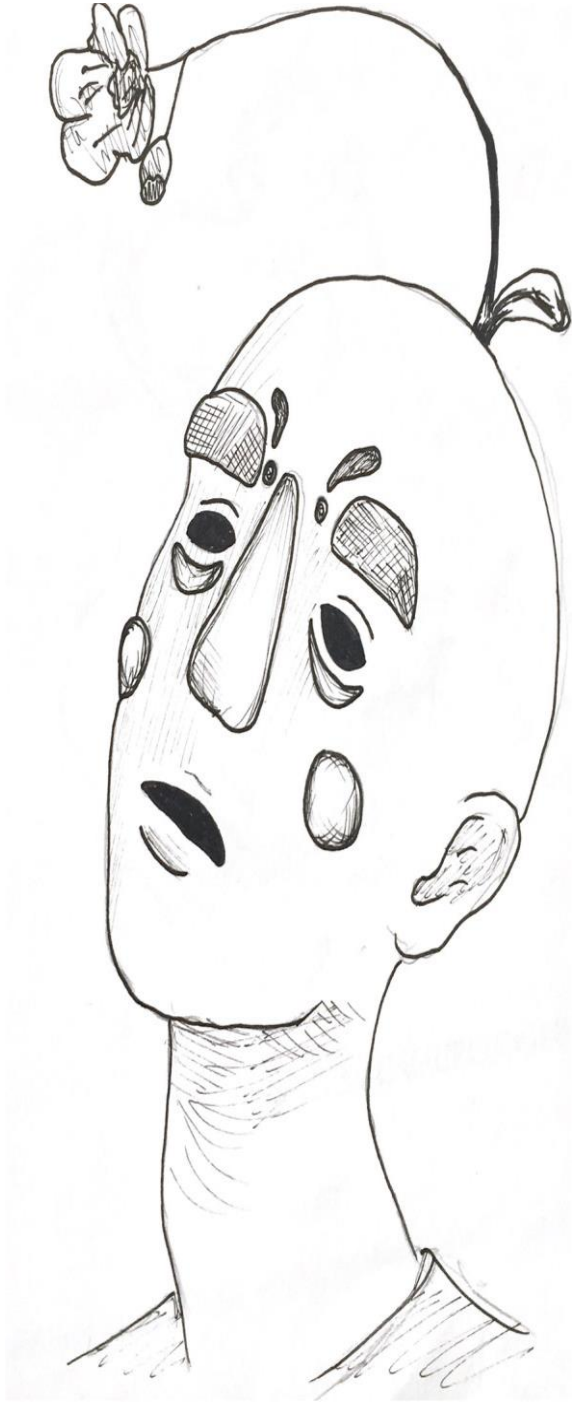
MERVE BULUKTİMUR

İNSAN

Depremler oluyor beynimde
Ne yapacağımı bilmezken
Bir fotoğraf karesine sığdırılmış gibiyim
Nasıl yakacağımı bilmiyorken
Artık hiçbir şey eskisi gibi değil
Buna ben de dahilim
Yıldız kaysa da dilek tutsak
Bizim işleri hayallere bıraksak
Aslında unutmak kolaydı
Özlemek diye bir eylem hiç olmasaydı
Münzevi de olmak istemiyorum
İnsanları sevmeyi bilmezken
Göğsüm daralıyor
İnsanların bana bakışlarını görüyorken

11/ Fahrettincan ER

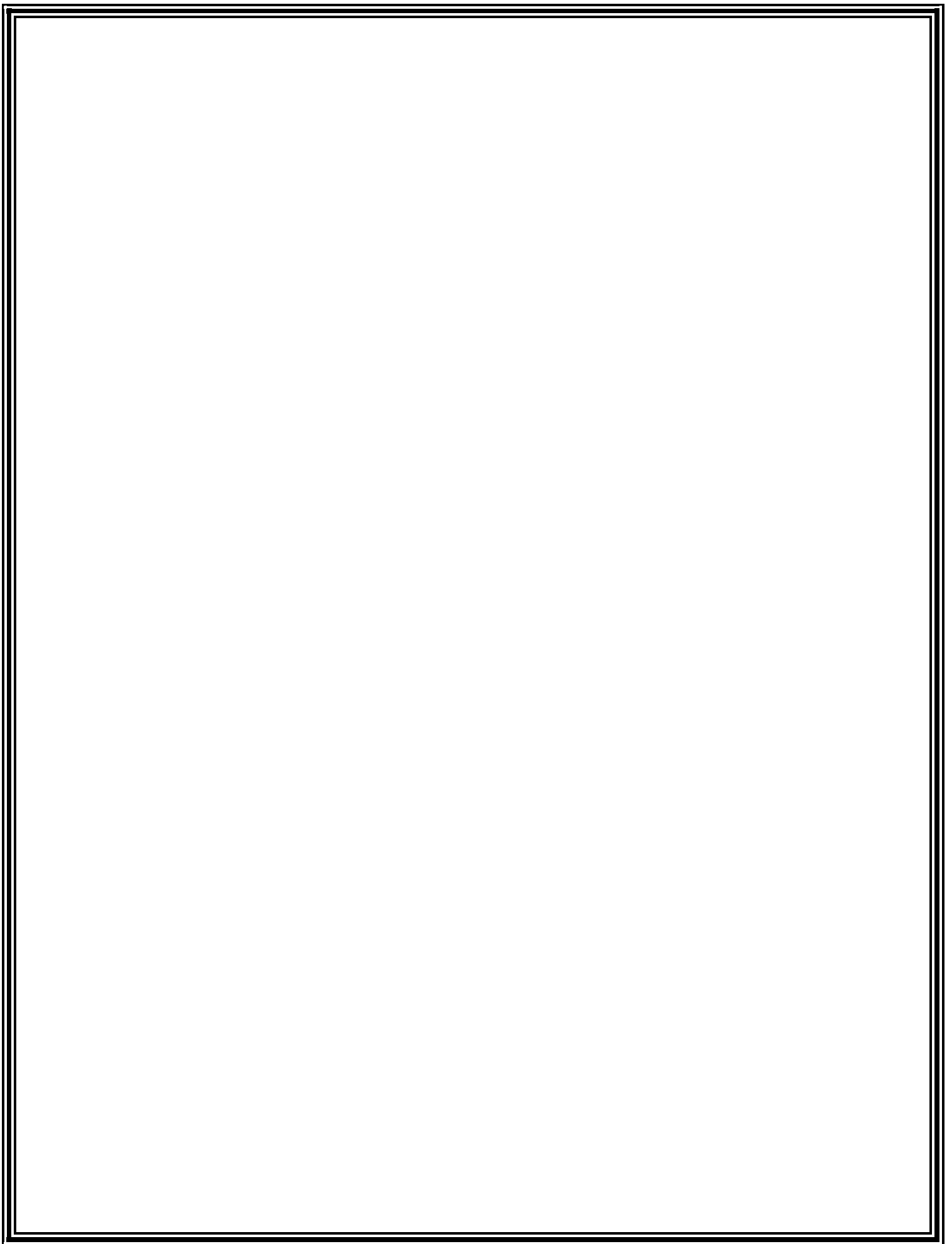
SEN GİDELİ

Gene geldi o gün
Ama sen yanımda yoksun
Yaprak ağaçla kavuştuğunda
Gelirim demiştin bana
Demek sen de verdiğin sözleri
tutmazmışsın
Nasıl da bir çocuk gibi kanmışım
yalanlarına
Belki de öyle olsun istediğimden

Hatırlar mısın bilmem
Bahçesi olan bir ev istemiştin
benden
Bir serası olsun, demiştin
Çiçekleri çok sevdiğinden
Şimdi orada oturmuşsun yalnız
başına
Bekliyorum gelmeni
Yaprak ağaca kavuştu
Sen dönmedin geri

Sen gideli tam dört yıl oldu
Aralık bıraktığın kapıyı
Kapatın olmadı
Yarım kaldım ben sensiz
Beni tamamlayan olmadı

11/B Yağmur AKINTÜRK

BUĞDAY TARLASINDAKİ ADAMA

Sana gelirken ellerim dolu geldim.
Hiç kullanılmamış duygular
getirdim beraberimde. Bir kadının
anaç merhametini getirdim sana.
Bir genç kızın el değmemiş
kalbiyle geldim sana. Fakat
giderken ellerim boş, saçlarım
rüzgâra inat ve gözlerimde
sevdanın yüküyle ayrıldım
yanından.

Bir ağaç altında bıraktım seni;
ardımdan sadece baktın. Kucağın
dolu, hediyeler bırakmışım sana:
Anaç merhametim, mutluluklarım,
ilk sevgim ruhum... Fiyonk
takmışım kucağına bırakmışım.
Buğday tarlasında ilerliyorum,
başakları çekiyorum kenara.
Geride kalıyorsun. Bense
ilerledikçe geriliyorum. Ve Attila
İlhan söze giriyor:

" ayrılık da sevdaya dâhil" diyor.

Bundan sonra başkalarında
arayacağım seni. Sana benzeyen
herkesi çok seveceğim. Hem de sırf
sana bezedikleri için.

Veda ediyorum sevgilim sana,
içinde hiç "**hoşça kal**" olmayan bir
veda mektubuyla.

MERVE BULUKTİMUR

MAYIN TARLASINDAKİ KADINA

Gelişin bana baharı müjdeledi.
Senin kadar taze olan heyecanıyla
artık nabzı atmayan duygularım
yeşerdi. Sen gülünce baktığın her
yerde çiçekler açtı. Bir bahar
akşamı yağmura yakalanmış gibi
hissettirdi el değmemiş kalbini
tutmak. Fakat sen gitmeye karar
verdin. Zaten oldum olası kalbimi
alıp gitmeye meyilliydin. Senin
körpe, narin ellerin geçmişimi ezdi
ve doldurdu enlerimle kucağını.
Bir çınarın altında veda ediyorsun
bana, ilerlediğin başaklar birer
mayın oluyor. Cahit Zarifoğlu'nun
sesinden bağıryorum ardından:
**"başını alıp gitmek sevdaya
dâhil değil"**

Ve gittin. Haykırışlarımı
duyamayacak kadar uzaktın bana.
Sert bir yağmur başladı ardından.
O an ayağına takılacak taş olmak
istedim, tenine değen yağmur ve
saçlarınla inatlaşan rüzgâr. Şimdi
ben yanmış bir tarlanın
ortasındayım, tüm hasadımı
kaybettim.
Veda etmiyorum sevgilim sana,
içinde **"merhabalar"** olan bir
mektupla.

MERVE BULUKTİMUR

10 Teşrinievvel 1181/ Paris

Sevgili Valideciğim, Pederim ve Biraderim Selim,

Nasılsınız? İyisinizdir inşallah? Ben çok iyiyim, merak etmeyin. Lakin vatanımı, memleketimi ve sizleri çok özledim. Memleket özlemi insanı çok yoruyormuş bunu öğrendim yaban ellerde. Buraya geldiğimden beri sizlerle haberleşemedik. Biliyorsunuz her ne kadar okumayı, öğrenmeyi sevsem de yazmayı pek sevmemişimdir. Lakin artık yazmanın vakti geldiği kanısındayım.

Şu an Paris'te birinci ayıma girmiş bulunmaktayım, mektubum sizlere ulaştığında muhtelemelen birinci ayımın ortalarına gelmiş olacağım. Bu vilayet ve ülke kendi memleketim kadar olmasa da çok güzel. İnsanları da zarif ve centilmenler. Lakin çok ağırkanlı insanlar. Benim gibi kanı deli akan biri için bu durum çoğunlukla sinir bozucu olabiliyor. Kimselere bu durumu belli etmemeye çalışıyorum, neticede buralarda misafirim. Bir gün sizlerin de yanıma gelip bu ecnebi memleketini görmeyi çok isterim.

Unutmadan bir de oda arkadaşımından bahsedeyim. Adı James, Yeni Zelandalı kendisi. İngiliz sömürgesi bir vatanın evladı olmasından dolayı İngilizcesi harika, lakin Fransızcası için aynı şeyleri söyleyemeyeceğim. İkimiz de İngilizce bildiğimiz için iyi anlaşıyoruz. Vakit bulduğumuz zamanlarda da Fransızca öğretiyorum ona.

Merak etmeyin param var, bir ihtiyacım yok Allah'a şükür. Kıymetli pederim, valideciğim sizlerin ellerinizden, Selim'ciğim senin de gözlerinden hasretle öperim.

Fehmi Oğlu Süleyman

EGE ÇAĞLAYAN ŞEN

Babam,

Bir tabak eksik koymak sofraya bugün daha da zoruma gitti. Seninle oturup iki kelam etmeyi, saatlerce seni dinleyebilmeyi özledim, çok özledim. Bütün gün düşündüm durdum geçen zamanı, yaşananları, hâlâ yaşanmakta olanları, özlemeyi, kavuşamamayı, sevmeyi, çok sevmeyi...

Sonra çaresizliği düşündüm, sol yanağımın soğukluğu sardı bedenimi, dondum, buz kestim. Gözlerimi kapadım, yanımda bildim seni bugün. Hep yanımda olduğunu hayal ettim, sanki artık çok uzaklarda değilmişsin gibi. Sonra açtım gözlerimi, sol yanağımdaki o acı soğukluk sardı yine beni. Bir günümü daha geçirdim sensiz, bir günümü daha geçirdim seni düşünerek seni görmeden. Elim gitti telefona, sesin gelse kâfi. Gözlerin, sesin, son tebessümün, ellerinin sıcaklığı ve soğuk, buz kesen tenin... Anımsadım durdum işte. Çocukluğuma ver, düşünmeden edemiyorum bir saniye bile seni.

Ve baba, bu gece masal anlatmasan da olur. Uykuya dalıp gidersem gel rüyama, içinde sevdiğilerim, içinde sen...

KIZIN BENAY